# Els secrets de Bellgrave

La primera vegada que vaig veure els germans Blackwood, feia cent seixanta-dos anys que eren morts.

Ho sé perquè la fotografia estava datada del 1848.

El que no sé explicar és per què, quan vaig aixecar la mirada del vell àlbum familiar, tots dos eren a l'altra banda del carrer.

Mirant-me.

I somrient.

Em dic Katherine Sinclair, tinc setze anys i visc a Bellgrave, Virginia. Els meus pares van morir en un accident de cotxe i, des de llavors, el meu germà petit, Silas, i jo només ens tenim l'un a l'altre.

Mai he estat gaire sociable, així que començar en un institut nou no em feia gens d'il·lusió. M'havien canviat perquè, segons els meus professors, tenia massa nivell per a l'anterior.

Només entrar, dues noies es van acostar a mi.

—Hola! Jo sóc l'Evelyn i ella és la Violet. Ets nova?

—Sí. Sóc la Katherine.

—A quin curs vas? —va preguntar la Violet.

—Tercer C.

—Jo també!

Abans que poguéssim parlar més, va sonar el timbre.

Quan vaig entrar a classe, vaig veure dos nois asseguts al fons. Un d'ells em va mirar d'una manera estranya, com si ja em conegués.

Durant la presentació, vaig dir el meu nom i vaig mencionar el meu germà.

Llavors vaig mirar cap al fons.

Els dos nois s'havien quedat completament quiets.

Quan va acabar la classe, es van acostar.

—Som l'Adrian i en Julian Blackwood. Les nostres famílies són fundadores de Bellgrave.

Els seus noms em resultaven familiars, tot i que no sabia per què.

També em vaig fixar que tots dos tenien un tatuatge al braç dret.

L'endemà me'ls vaig trobar pel carrer.

Un d'ells em va mirar fixament.

—Elena...

Em vaig quedar quieta.

—Qui és l'Elena?

Els dos es van mirar i se'n van anar sense respondre.

Vaig anar darrere d'ells i vaig agafar-ne un pel braç.

Llavors els seus ulls van canviar.

Es van tornar vermells i les venes del voltant se li van marcar.

El vaig deixar anar immediatament i vaig sortir corrents.

Quan vaig arribar a casa, vaig anar a buscar respostes entre les coses dels meus pares.

Vaig trobar uns diaris antics.

A la primera pàgina hi havia un nom:

William Sinclair.

La data era 1847.

Vaig començar a llegir.

William parlava de vampirs i deia que volia matar-los. També hi havia dibuixos de criatures, armes, ulls i ullals.

Vaig pensar que era una llegenda familiar.

Fins que van trucar a la porta.

Eren l'Adrian i en Julian.

Però no van entrar.

Es van quedar al llindar.

—Podem passar? —va preguntar en Julian.

—Sí... és clar.

Només llavors van entrar.

Les seves mirades es van dirigir directament cap als diaris.

En Julian en va agafar un.

—D'on has tret això?

—Eren en una caixa de records dels meus pares.

L'Adrian em va mirar seriosament.

—Com pots tenir-los?

No entenia què tenien d'especial aquells diaris.

Quan van marxar, vaig continuar llegint-los.

William parlava de tres tipus de criatures capaces de canviar els seus ulls:

Vampirs.

Licantrops, durant la lluna plena.

Híbrids.

Em vaig quedar mirant aquelles paraules.

No podia ser real.

Vampirs, licantrops i híbrids eren històries.

Oi?

Aquella nit, el vint-i-sis d'octubre de 2010, no vaig aconseguir dormir.

No podia deixar de pensar en els ulls vermells d'aquell noi, en el nom de l'Elena i en els diaris d'en William.

I llavors em vaig fer una pregunta que feia hores que intentava evitar:

Si tot allò era mentida...

per què els germans Blackwood tenien tanta por d'aquells diaris?